

Záměrem této práce je přiblížit a charakterizovat rumunskou literaturu zaznamenávající existenci komunistických detenčních zařízení v Rumunsku v letech 1944 až 1989 a posílit zájem o toto téma. Po druhé světové válce se Rumunsko ocitlo na více než čtyři desetiletí pod komunistickou nadvládou, která postupně cíleně likvidovala všechny své skutečné domnělé odpůrce. Metastázemi vznikl v zemi systém represivních zařízení (věznice, pracovní tábory, psychiatrické léčebny), do nichž byly postupem času uvrženy statisíce nevinných lidí. Ostatní vzpurné či nepohodlné obyvatelstvo bylo deportováno do zapomenutých krajů a státostrana dala likvidaci časem rozměr genocidy. Form) a rozsah politických represí proti společnosti se měnily spolu se změnami uvnitř politického systému a údaje z nedávno otevřených archivů rumunské tajné policie Securitate a komunistické strany a svědectví těch, kteří zařízeními prošli, potvrdily, že největším rozmachem koncentračnického systému se vyznačuje začátek padesátých let a následné desetiletí. Zločinecký systém si byl dobře vědom skutečnosti, že tužka je nástroj em paměti, jímž se přesně zachytí myšlenka nebo pocit, který z mozku časem vymizí, a tudíž v rumunské literární historii nenajdeme písemnosti zaznamenané politickými oběťmi přímo ve vězeňském prostředí. Do pádu komunistického režimu (1989) bylo uveřejněno, samozřejmě i v zahraničí, pouze několik historických studií a přímých svědectví o rumunském gulagu, ale s nástupem demokracie došlo k jejich rozmachu. Do rumunské literatury také vstoupila tvorba, kterou můžeme nazvat lágrovou či gulagovou. Jejimi autory jsou oběti "komunistické spravedlnosti", které na vlastní kůži zažily drsnou realitu komunistických lágrů. Z této literatury pamětníků jsem k literárnímu rozboru zvolila dvě obsahově i formálně odlišná díla, obdobně výběr prací z literatury věcně určených k analýze byl též podřízen kritériu rozličnosti děl.